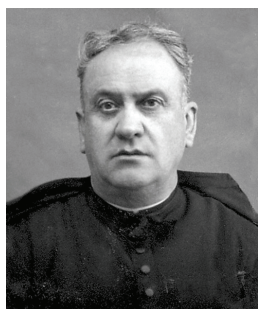

ELS MÀRTIRS, TESTIMONIS SUPREMS DE L'AMOR A CRIST: Mn. FRANCESC VIVES ANTICH (4)

Animem-nos a participar en la històrica celebració de la beatificació dels nostres màrtirs del dia 13 d'octubre, al matí, o personalment o seguint la transmissió per TV2

Sobre Mn Francesc Vives Antich, no tenim gaires coses a afegir a les que varem recollir ja a EL CANDELER núm 120 (20 de gener de 2013). Les seves despulles, junt amb de Mn Pau Bertran Mercadé que fou company de martiri, es poden venerar el cementiri de Creixell, d'on era rector quan el varen assassinar.

Ens ha arribat la carta original d'un soldat, un tal Luis Montesinos, que junt amb altres soldats i Mn Jeroni Fàbregas (aquest camuflat com a infermer) cuidaven ferits de guerra, que s'estaven recuperant, en una masia de Vilafortuny, propietat d'una família de valents catòlics que els acolliren. Allí d'amagat se celebrava l'Eucaristia. En la Missa de la nit de Nadal de 1938 tres infants de la família varen rebre la Primera Comunió. Un dels soldats participants ho explicà en una carta a la seva família. Al ser aquesta intervinguda es va descobrir la situació. Foren empresonats Mn Jeroni, els soldats assistents a Missa i Josep Pahí, l'amo de la casa. Un dels soldats assistents, dos mesos després, escriu la carta que transcrivim (textualment) en la qual narra les circumstàncies de l'assassinat de Mn Jeroni i la seva pròpia salvació, tot fent referència als fets anteriors..

28-2-39 III Año Triunfal
Sr. Dn. José Peí y familia.

Con lágrimas en los ojos recibí su carta. era la primera noticia que recibía desde el día 2 de Enero que me llevaron al castillo de Cambrils. no puede figurar-se la alegría que tuve de todas las noticias que me dieron y lo agradecido por su interés que se tomaron por mi. creo que el informe debió ir a la clasificadora sin pasar por mis manos pues con un sencillo aval que me mando mi esposa de Sabadell me dieron la mas cordial enhorabuena y me libertaron. ellos sabían quien era ya y me dieron todas la facilidades para todos los asuntos que me interesaran.

Deseo que me escriban a vuelta de correo y me hablen de mi apreciado amigo Rebe. Jerónimo Fábregas que D. quiera que me equivocara pero creo que los criminales del S.I.M. acabaron con el y con Palau.

El dia que nos sacaron del Castillo creía que nos mandaban al frente pero no fue así. nos llevaron a "Bell-Tall" al Jefe de la División y el nos entrego a los criminales del S.I.M.. nos llevaron a Santa Coloma de Caralt a unos dos kilómetros del pueblo en una casa de peones camineros donde ya había 18 desgraciados que corrían la misma suerte que nosotros. Casi sin comer y muy fatigados nos llevaron a unas celdas a Pastor y Barba juntos con seis mas en una habitación a Fábregas y Palau en otra donde ya había 4 mas y a mi con un desconocido a otra donde habían 6 mas. Así incomunicados pasamos 8 días después de ser maltratados nos hicieron declarar y creyendo que eran ya los últimos días de nuestra existencia todos rezábamos con una devoción que no se puede V. imaginar. G. a D. el día 15 por la mañana salieron en busca de mejor local y mas seguro el capitán el teniente y el sargento. quedemos guardados por 6 soldados y tres ayudantes. a las 5 de la tarde nos sacaron a la carretera y nos advirtieron que el que intentara huir lo fusilarían . yo a los dos kilómetros me tiré por mi ribazo y allí quede libre de los guardias no sin peligro. cuando las balas me silbaron por todos los lados vino nuestra desbandada. Fábregas y Palau iban mas atrás. allí todo eran llantos y clemencias. yo a poco trozo mío sentí muchos disparos de los guardias que nos acompañaban con gritos de Fábregas. yo muy loco entre las rocas me situe en sitio seguro. que noche Dios mío nunca se me olvidara. alas 6 de la mañana yo ya era a Nacional. llorando de alegría y tristeza busque a mis amigos. mas la noche que fue larga me cambie de sitio sin parar y no pude encontrar a ninguno. alas 9 se presentaban al mando de la gloriosa división Italo-Española "La Lotario" . Barba (que por su altura reco-

noçi el primero) Pastor y dos mas de los que estaban en el S.I.M. secuestrados con nosotros. allí abrazos y lagrimas u todos lamentamos lo de Fábregas y Palau. también faltaban muchos otros desaparecidos como mi querido hermano Fábregas que no pude dar con ningún rastro suyo.

Allí nos dieron mucho comer y nos mandaron a Conesa de allí a Forès de Forès a Vinaixa (en camión) y de Vinaixa a Lleida (tres días) de Lleida a Zaragoza (un día) de Zaragoza a Aranda de Duero (tres días) allí el día 22 ala madrugada. alas 8 hubo misa de campaña al día siguiente ya hice una declaración (pero allí todos iguales) i asta el día 23 por la noche que me abrieron las puertas junto con otro amigo de Ripollet. y hoy llego a mi casa a vivir para mis hijos, con gran alegría, lagrimas y lloros risas y besos. con alegría y pocas manos para poder estrechar a mis vecinos y amigos que a medianoche aun vienen a saber de mi triste aventura. G. a D. sano, libre y con salud a mi casa.

Escríbame pronto y mándeme detalles edat Luis, Pedro i Aniteta día de la gran alegría de todos, el de Navidad y todos los detalles .

Muchos abrazos de su buen amigo que mediante D. abrazarnos pronto podremos e inclusive muchos saludos a su Sra esposa y todos los familiares. Adiós.

Luis Montesinos

NOTÍCIES I COMENTARIS

+ PELEGRINATGE ARXIPRESTAL A MONTSERRAT, dissabte 5 d'octubre, cal reservar la plaça de l'autocar i el dinar. (L'ordre de les places de l'autocar es l'ordre d'inscripció i pagament de 40€ . Més informació i detalls als tríptics; termini aquest diumenge) En aquest pelegrinatge es farà memòria als nostres beats en un acte especial programat a la tarda.

+ PRIMERA REUNIÓ DELS PREVERES DE L'ARXIPRESTAT el proper dilluns, a la rectoria de sant Joan. Aquesta trobada és mensual, dura tot el matí i després dinen junts en convivència fraterna.

+ LES REUNIONS DE PARES I MARES DELS NENS INSCRITS A LA CATEQUESI seran: dimarts pels inscrits al 2n curs (7 anys), el dimecres pels inscrits al 3r curs (8 anys), el divendres pels inscrits al 4t, 5è i 6è curs (9-11 anys). Diumenge que ve és el dia inicial de la Catequesi: trobada de les famílies, celebració de l'Eucaristia (dins de la qual es farà la presentació dels nous inscrits) i aperitiu.

Aleshores, algú es pot preguntar: Per què es beatificarà aquestes persones i no d'altres? La resposta és molt senzilla: seran beatificades com a víctimes d'una *persecució religiosa* i pel fet de considerar que la violència sistemàtica exercida contra les persones membres de l'Església catòlica va ser per aquesta condició. Els van matar *in odium fidei* 'per odi a la fe', pel sol fet de ser catòlics, ja fossin religiosos o laics, i no van voler apostatar de la seva fe per a salvar la vida. En una contesa o en una revolta moren moltes persones, però no totes moren per raó de la seva creença religiosa. Aquesta és la diferència.

Quan l'Església proclama la benaurança dels qui han mort per causa de Jesucrist, no vol de cap manera prendre partit ideològic. No n'honora uns per a condemnar-ne uns altres. Ni tampoc fa cap judici històric d'un esdeveniment tan dolorós com una guerra que va enfrontar germans contra germans. No seria correcte que algú pensés això. L'Església vol estimar tothom i, si alguna vegada no ho ha fet, se n'avergonyeix i en demana perdó. L'Església sap perfectament que en tota guerra són innombrables les víctimes innocents, que mereixen honor i respecte, siguin quines siguin les seves posicions ideològiques. Una beatificació, per tant, no es fa en contra de ningú, i tampoc a favor de ningú. Hi ha judicis que pertanyen a la història, i és a ella a qui correspon l'explicació objectiva dels fets.

L'Església simplement vol posar a plena llum, davant de tots, el testimoniatge d'homes i dones que van morir per causa de Crist. És a dir, que si no haguessin estat de Crist o no haguessin tingut fe, no els haurien mort violentament. I no els admira

com a herois, sinó com a testimonis de la fe. No és la mort violenta el que fa que un sigui màrtir, sinó la causa d'aquesta mort. Els màrtirs morien per Jesucrist, i tenien la certesa que el destí de Crist en la glòria era el seu destí mateix. Jesucrist és la causa i el fonament de tot màrtiri.

Així, sant Agustí dirà: «*Els màrtirs no ho són per la pena, sinó per la causa.*» Per tant, l'Església els glorifica només perquè ells van morir per causa de Crist i a causa de Crist, com un acompliment de les paraules de Jesús, que anunciava que els seus deixebles patirien persecució i mort: per causa del Fill de l'home (cf. Lc 6,2), per causa del meu nom (cf. Jn 15,21) i per mi (cf. Mt 5,11)

(De la Carta pastoral de l'arquebisbe Jaume "Els màrtirs, testimonis suprems de l'amor al Crist", juny 2013, pàg.17-18)